

Ja till Europa

Sverige står inför en stor utmaning, nu och på 90-talet. Att återigen bli en del av Europa.

Naturligvis har Sverige förblivit en del av Europa geografiskt sett, men kulturellt och tankemässigt och politiskt har vi avlägsnat oss. Efter andra världskriget fanns det inte mycket för Sverige att hämta på en sönderslagen kontinent. Våra blickar riktades till segermakterna västerut, till Norden och till den egna samhällsutvecklingen. Så småningom gavs under Olof Palmes ledning vår utrikespolitik en ny distinkt profil, där den skildrades från tredje världen, där utvecklingsländerna, blev viktigare än Europa.

Det område på vilket de europeiska banden förblivit starkast är ekonomin. Ekonomin anpassar sig efter realiteter. Den västeuropeiska marknaden har förblivit det viktigaste avnämaren av svenska exportprodukter. Idag går mer än 50 procent av vår export till EG och en ännu större andel av vår import kommer därifrån.

Det är också ekonomin som idag ställer oss inför kravet att ompröva våra relationer till Europa. Den Europeiska gemenskapen går vidare i sina enhetssträvanden. De sex har blivit de tolv medlemsländerna. 1992 skall en gemensam inre stor-marknad vara etablerad. Varor, människor, kapital och idéer skall kunna röra sig fritt över gränserna. Nya gemensamma program upprättas på så viktiga framtidsområden som utbildning, forskning och transporter.

Sverige och övriga icke-medlemsländer sammanslutna i EFTA riskerar att ställas utanför hela denna utveckling. Vårt i och för sig positiva frihandelsavtal med EG räcker inte längre till. I framtids-

perspektivet skymtar en roll för Sverige som en liten stat i Europas utkant med ringa inflytande på den europeiska utvecklingen och med en välfärd som utvecklas sämre än övriga Europas.

Denna utveckling kan varken vi eller något annat EFTA-land i likartad belägenhet acceptera. Vi måste alla göra vad vi kan för att få vara med om den europeiska utvecklingen på så bred basis som möjligt. Och vi får inte låta vår europeisering enbart gälla ekonomin.

Bakom den europeiska gemenskapens enhetssträvanden ligger mera än omsorg om den ekonomiska välfärden. Drömmen om Europa handlar om återupprättandet av ett starkt och självständigt Europa med egen röst på världsscenen. Det handlar om ett Europa där öststaterna så småningom lösgör sig ur Moskvas grepp och får möjlighet att återinträda i den europeiska gemenskapen som fria demokratier.

Sveriges röst kommer att bemötas med större respekt i Bryssel om vi förmår att dela denna dröm. Om vi förmår att ge uttryck för att vi vill delta i det europeiska samarbetet inte bara för egen ekonomisk vinnings skull utan också för att bidra teknologiskt, kulturellt och mänskligt.

Sverige bör därför söka samarbete med EG på så bred front som möjligt. Vi måste vara beredda att anpassa oss och vi måste vänja oss vid att när viktiga problem skall lösas i Sverige så måste vi först uppmärksamma hur de behandlas i övriga Europa. Vi måste ha en aktiv närvaro i Bryssel och vid Europa-parlamentet. Hela det svenska samhället måste öppna sig mot Europa och söka etablera ett kontaktnät. Det gäller regering, riksdag, verk och myndigheter. Det gäller universitet, kulturliv och folkrörelser.

Europa väntar inte på oss. Det är vi som måste be om att få vara med i morgondagens Europa. Och vi måste än så länge arbeta under handikappet att vara icke-medlemmar. Förhoppningen måste vara att utvecklingen i Europa och världen går därhän att även Sverige med bibe-

hållen alliansfrihet under 90-talet kan söka nya institutionella samarbetsformer men den Europeiska gemenskapen. Vår plats i det allt intensivare Europa-samarbetet kommer att avgöra våra möjligheter att utvecklas som nation.

Med detta häfte följer ett inbetalningskort avseende prenumerationsavgiften **165:– kronor för år 1987**.
(Prenumerationspris för pensionärer: **140:–**)